

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/337/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211219542
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2211219542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Martin Holíč v právnej veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO 36 234 176, proti žalovanému: Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. G., t. č. G. XXX/X, P. T., o zaplatenie 306,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9C/37/2012-64 zo dňa 18. apríla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol žalobu, rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh vo výške 18 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd zistil, že účastníci konania uzavreli 07.11.2006 zmluvu o spotrebiteľskom úvere na kúpu tovaru označeného v zmluve, pričom okrem tejto zmluvy, tou istou listinou bola uzavretá aj zmluva o revolvingovom úvere s úverovým rámcom 497,91 eur, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanému peňažné prostriedky 497,91 eur. Žalovaný sa na pojednávaní 18.04.2013 vyjadril, že úver nesplácal z dôvodu, že bol bez zamestnania. Žalobkyňa si uplatnila nároky na zaplatenie zmluvných úrokov vo výške 253,99 eur, zmluvnej pokuty vo výške 7,95 eur, sankčného úroku vo výške 1,51 eur, mesačného poplatku za vedenie účtu vo výške 43,25 eur tvrdiac, že ide o nároky z platne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 07.11.2006. Pri posúdení platnosti úverovej zmluvy s úverovým rámcom 497,91 eur dospel súd k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by medzi ňou a žalovaným bola platne uzavretá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere s úverovým rámcom 497,91 eur. Žalobkyňa nepredložila žiadnu takú písomnosť, z ktorej by jednoznačne nad všetky pochybnosti vyplývalo, že ide o písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej by bolo jednoznačne zrejmé a nepochybné, že účastníci uzavreli písomnú úverovú zmluvu s úverovým rámcom 497,91 eur. Žalobkyňa pri vyhotovení úverových zmluvných podmienok ako dodávateľ postupovala z rozpore so zásadou dobromyseľnosti a v rozpore s dobrými mravmi, pretože dojednania o revolvingu zapracovala do zmluvy tak, že spotrebiteľ, ktorý chcel úver na kúpu tovaru, vlastne musel podpísať zmluvu o úvere na kúpu tovaru podpísať aj časti o revolvingovom úvere, lebo sa nachádzajú nad kolónkou vyhradenou na podpis zmluvy o úvere na nákup tovaru. Okrem toho absentuje aj písomná forma úverovej zmluvy, lebo úverové podmienky, kde majú byť všetky podstatné náležitosti zmluvy o revolvingu nie sú ani jedným z účastníkom podpísané. Nedostatok písomnej formy má za následok neplatnosť právneho úkonu o revolvingu. Je pravdou, že žalobkyňa poskytla žalovanému plnenie, ale vzhľadom na nedostatok písomnej formy (ale aj vzhľadom na ostatné dôvody absolútnej neplatnosti) nemožno tvrdiť, že zmluva o revolvingu je platná podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Za platnú sa považuje len taká zmluva, ktorá má písomnú formu. Preto, ak má žalovaný nejaké

plnenie vrátiť, možno ho uplatňovať iba z titulu bezdôvodného obohatenia, z neplatného právneho úkonu. Žalobkyňa si však návrhom uplatňuje zmluvné úroky vo výške 253,99 eur, sumu vo výške 7,95 eur z titulu zmluvnej pokuty, sumu vo výške 1,51 eur z titulu sankčného úroku, sumu vo výške 43,25 eur z titulu mesačného poplatku za vedenie účtu, na ktoré však vzhľadom na uvedené nemá nárok. Žalobkyňa reálne poskytla žalovanému celkom sumu 497,91 eur, ako to vyplýva z výpisu z účtu (resp. splátkového kalendára; č. I. 8). Žalovaný doteraz vrátil sumu celkom 557,80 eur, ako to vyplýva z výpisu z účtu (resp. splátkového kalendára; č. I. 9). Na základe uvedeného súd považoval za preukázané, že žalovaný už uhradil žalobkyni o 59,89 eur viac ako mu poskytla, preto súd žalobu posúdil v celom rozsahu ako nedôvodnú a zamietol ju.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z dôvodu, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na skutočnosť, že žiadny všeobecne záväzný právny predpis nezakazuje, aby na základe jednej písomnej zmluvy bolo dojednaných viacej úverov. Podstatné je, aby zmluva spĺňala formálne a obsahové náležitosti. Pokiaľ žalovaný nesúhlasil s obsahom zmluvy, mohol sa rozhodnúť, že zmluvu nepodpíše. Žalovaný si musel byť vedomý, že uzatvára zmluvu o revolvingovom úvere, pretože o dojednaní takéhoto úveru je klient informovaný na líci zmluvy, teda nejde o skrytie zmluvy do úverových podmienok. Zmluva o revolvingovom úvere pritom nadobúda účinnosť až aktiváciou karty, teda priamym a zamýšľaným úkonom žalovaného. Samotná karta je zaslaná spotrebiteľovi spolu s predzmluvným formulárom, brožúrkou s informáciami ako úver čerpať a sadzovníkom služieb a poplatkov, čím si žalobkyňa plní povinnosti v zmysle § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. Na základe uvedeného žalobkyňa zastáva názor, že nedochádza k vzniku nerovnováhy v právach a povinnostiach medzi žalobkyňou a žalovaným. Žalovaný podpísal zmluvu ako osoba spôsobilá na právne úkony a dobrovoľne. Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru má písomnú formu, pretože žalovaný podpisom zmluvy o úvere súhlasí aj s tou časťou textu, ktorá sa týka dojednaní o revolvingovom úvere. Žiadny právny predpis neustanovuje, kde má byť na listine, zachycujúcej písomný prejav vôle, umiestnený podpis. Poukázala na ustanovenia úverových zmluvných podmienok - hlava 8 § 1 a 2 a hlava 9 § 5. Vzhľadom na charakter revolvingového úveru účastníci pri uzatváraní zmluvy nemôžu vedieť a nevedia kedy a koľko bude z úveru čerpané, nie je možné presne stanoviť výšku poskytnutého úveru, pretože sa definuje len výška úverového rámca. Vzhľadom na typ úveru nie je možné určiť ani výšku a počet, ale len spôsob výpočtu splátky, ktorý bol dohodnutý ako 4 % z úverového rámca. Termíny splácania boli dohodnuté na 20. deň v mesiaci. Rovnako nie je možné uviesť ani údaj o RPMN. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, poukázala na rozhodnutie krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/136/2012 z 25.02.2013, ktorý dospel k záveru, že zmluvná pokuta uvedená v úverových podmienkach bola dojednaná v písomnej forme. Na základe uvedeného považuje žalobkyňa zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru za platnú a navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť v súlade so žalobou alebo ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§10 ods. 1 O.s.p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), zverejnením vyhlásenia termínu rozhodnutia na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, považuje ich za vecne správne a odkazuje na ne. Pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia považuje uviesť ešte nasledovné k odvolacím dôvodom:

Vychádzajúc z obsahu spisu, z odôvodnenia preskúmaného rozsudku i z obsahu odvolania je zrejmé, že skutočnosť, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému revolvingový úver, z ktorého žalovaný vyčerpal 497,91 eur a splatil 557,80 eur, nebola medzi účastníkmi sporná. Tiež nebolo sporným, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia právneho poriadku na ochranu spotrebiteľa, najmä zák. č. 258/2001 Z.

z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom období, ako i § 52 a nasl. OZ. Sporným ale zostalo a zároveň to tvorilo predmet prieskumu odvolacieho súdu, či zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi má náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch a teda či žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie istiny, úrokov, poplatkov a zmluvnej pokuty uvedených v návrhu na začatie konania.

Podľa § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzavretia zmluvy pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3) alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o a) úverovom limite, ak je stanovený, b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch.

Z obsahu úverovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi 07.11.2006 založenej v spise a úverových zmluvných podmienok žalobkyne tvoriacich jej súčasť bolo zistené, že účastníci uzavreli úverovú zmluvu č. 3611056875, v ktorej je uvedené, že žalobkyňa poskytuje žalovanému úver 6.290 Sk, pričom žalovaný bol povinný úver splácať 12-timi mesačnými splátkami po 463 Sk pri RPMN 59,7 %. Neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy sú úverové podmienky žalobkyne, pričom žalovaný svojim podpisom potvrdil, že je s nimi oboznámený a prejavuje súhlas s ich obsahom. Podpisom tejto úverovej zmluvy zároveň účastníci uzatvorili zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I (RU I) v Hlave 8 úverových podmienok a zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II (RU II) v Hlave 13 úverových podmienok. Žalovaný čerpal revolvingový úver v sume 497,91 eur a splatil 557,80 eur (splátkový kalendár na č. I. 8) na základe dojednaní v Hlave 13 úverových podmienok o RU II, po riadnej a včasnej aktivácii úverovej karty u žalobkyne.

Podľa názoru odvolacieho súdu zmluva o poskytnutí úveru, ktorej súčasťou sú úverové podmienky obsahovala tri právne úkony, tri zmluvy, pričom ustanovenia či už úverovej zmluvy, alebo úverových podmienok obsahovali bližšie podmienky, za ktorých sa jednotlivé právne úkony, zmluvy uzatvárali. Išlo o zmluvu o úvere, obsiahnutú v úvodnej časti písomnej zmluvy o úvere, zmluvu o RU I obsiahnutú v Hlave 8 obchodných podmienok a zmluvu o RU II obsiahnutú v Hlave 13 obchodných podmienok. K uvedenému záveru odvolací súd dospel hlavne z ustanovenia § 1 Hlavy 13 úverových podmienok, kde sa vyslovene uvádza, že zmluvné strany uzatvárajú popri úverovej zmluve a zmluvy o RU I aj zmluvu o RU II. Zo spisového materiálu (žaloba) vyplýva, že v predmetnej veci došlo k realizácii RU II riadnou a včasnou aktiváciou kreditnej karty zo strany žalovaného u žalobkyne, t.j. žalovanému bol zo strany žalobkyne poskytnutý revolvingový úver. Je potom potrebné posúdiť uzavretú zmluvu o RU II, keďže nárok žalobkyne uplatnený návrhom na začatie konania vyplýva práve z tohto právneho úkonu uzavretého medzi účastníkmi.

Podľa Hlavy 13 § 1 sa účastníci dohodli na uzavretí zmluvy o RU II, v dôsledku čoho vzniklo žalovanému právo na poskytnutie a žalobkyne povinnosť poskytnúť žalovanému revolvingový úver za dohodnutých podmienok, pričom žalovaný bol oprávnený čerpať revolvingový úver opakovane prostredníctvom kreditnej karty za podmienok stanovených v týchto úverových podmienkach a to vždy maximálne vo výške nevyčerpaného zostatku dohodnutého úverového rámca, ktorý predstavoval výšku 15.000 Sk. Žalovaný sa uzatvorením tejto zmluvy zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť aj úroky. V § 3 je stanovené, že zmluva o RU II sa stáva platnou podpisom úverovej zmluvy a účinnou okamžikom prvého čerpania finančných prostriedkov prostredníctvom kreditnej karty a to po jej riadnej a včasnej aktivácii a že klient a spoločnosť sa dohodli, že kreditnú kartu spolu s výzvou k jej aktivácii a metodickú príručku je spoločnosť oprávnená klientovi zaslať, ak si riadne bude plniť svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, pričom neoddeliteľnou súčasťou metodickej príručky je aktuálny sadzobník poplatkov a odmien (odkaz na § 2 Hlavy 8 úverových podmienok). Ďalšie paragrafy Hlavy 13 obsahujú spôsob výpočtu prvej splátky závislej na výške čerpaného revolvingového úveru a dohodu o tom, že spoločnosť je oprávnená meniť výšku splátky RU II podľa sadzobníka poplatkov.

Odvolačný súd poukazuje na skutočnosť, že v súlade s ustanovením § 3 ods. 6 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, musel byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená. V Hlave 13 úverových podmienok a rovnako ani v Hlave 8 úverových podmienok, na ktoré v častiach Hlava 13 odkazuje, však nie je zmienka o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch, ktoré by mal žalovaný za poskytnutý úver platiť.

V § 2 Hlavy 8 úverových zmluvných podmienok sa uvádza, že spoločnosť je oprávnená klientovi zaslať úverovú kartu (kreditnú kartu) spolu s výzvou k jej aktivácii a Metodickú príručku, ak si bude klient riadne plniť svoje povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy, úverových podmienok a platných právnych predpisov. Súčasťou metodické príručky je aktuálny sadzobník poplatkov a odmien. Žalobkyňa poukazovala na to, že z úverovej zmluvy a úverových podmienok vyplýva, že žalovaný sa oboznámil s úverovými podmienkami a sadzobníkom poplatkov, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na znenie úverovej zmluvy bolo možné dospieť k záveru, že len úverové zmluvné podmienky, ktoré boli prehlásené za súčasť zmluvy, sú súčasťou zmluvy, pretože to text zmluvy vyslovene uvádzal. Sadzobník poplatkov žalobkyne však za súčasť zmluvy považovať nemožno. Prehlásenie účastníka zmluvy, že sa oboznámil so sadzobníkom a bude ho dodržiavať nemožno vykladať tak, že by sa sadzobník stal súčasťou zmluvy. Nie je tak pre žalovaného záväzný a žalobkyni podľa neho nemôžu byť žiadne nároky priznané. Ak sa teda žalobkyňa domáhala úrokov a poplatkov na základe sadzobníka, toto právo jej priznané byť nemohlo. Navyše žalovaný musel byť o výške úrokov a poplatkov informovaný v čase uzavretia zmluvy, t.j. najneskôr 07.11.2006. Z textu samotných úverových podmienok je však evidentné, že žalovaný sa mohol dozvedieť o údajoch obsiahnutých v sadzobníku až neskôr, keď mu vzniklo právo na zaslanie metodické príručky spolu so sadzobníkom. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že zmluva o RU II odporuje ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože neobsahuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená (§ 3 ods. 6), preto je potrebné ju považovať za absolútne neplatnú podľa § 39 OZ (neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom). Vzhľadom na to, že súd považoval zmluvu za neplatnú, plnenie, ktoré má žalovaný vrátiť možno priznať iba z titulu bezdôvodného obohatenia a povinnosťou žalovaného bolo vrátiť len istinu, teda poskytnutý úver, bez úrokov a bez poplatkov. Žalobkyňa poskytla žalovanému úver v sume 497,91 eur, žalovaný žalobkyni vrátil 557,80 eur, z čoho vyplýva, že už nebol povinný zaplatiť žalobkyni nič navyše, tak ako uviedol súd prvého stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu konanie žalobkyne pri uzatváraní zmlúv hore popísaným spôsobom naplnia aj znaky nekalej obchodnej praktiky. Ako už bolo hore uvedené ide o zmluvu spotrebiteľskú a žalobkyňa je potrebné považovať za dodávateľa. V danej veci je potrebné tiež aplikovať ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, zák. č. 250/2007 Z. z. (predtým zák. č. 634/1992 Zb.). Ustanovenie § 4 ods. 8 citovaného zákona ustanovuje, že predávajúci (teda aj dodávateľ) nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zvykmi a tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ustanovenie § 7 ods. 2 cit. zák. definuje, že obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Z rozhodovacej činnosti súdu je mu zrejmé, že žalobkyňa postupuje pri uzatváraní zmluvy o RU II tak, že so spotrebiteľom uzavrie zmluvu o úvere a ustanovenia o revolvingovom úvere (dokonca o RU I a RU II) umiestni do úverových zmluvných podmienok (predpísaného textu vopred pripraveného žalobkyňou), pričom text úverových podmienok nemôže spotrebiteľ žiadnym spôsobom ovplyvniť, meniť, odmietnuť a pod. Z uvedeného postupu žalobkyne potom vyplýva, že spotrebiteľ ak chce uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nemá inú možnosť, len prijať zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru aj so zmluvou o revolvingovom úvere, pričom vôbec nie je zrejmé, o uzavretie ktorej zmluvy má spotrebiteľ vlastne záujem. V danom prípade pri uzatváraní zmluvy existuje nedostatok slobodnej, určitej a vážnej vôle spotrebiteľa späť so skutočnosťou, či vôbec spotrebiteľ má reálnu možnosť odmietnuť

poskytnutie revolvingového úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade žalobkyňa ako veriteľ a dodávateľ dosiahol uzavretie zmluvy o RU II použitím nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že právny úkon, zmluva o RU II, bola súčasťou len úverových zmluvných podmienok, ktoré sú ale súčasťou zmluvy o úvere. Zmluva o úvere uvedená na prvej strane celej písomnosti a jej podstatné náležitosti sú uvádzané väčším písmom, sú pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľné, jednoznačné (obsahujú konkrétnu výšku úveru, výšku a počet splátok), sú čitateľné. Všetky ostatné časti písomnosti, vrátane úverových podmienok, zmluvy o RU I, zmluvy o RU II, majú úplne odlišnú podobu, sú písané drobným písmom, údaje v nich obsiahnuté sú nekonkrétne s množstvom odkazov na iné časti, neprehľadné, podľa názoru odvolacieho súdu pre priemerného spotrebiteľa nezrozumiteľné, vyvolávajúce dojem, že sú nepodstatné a zmluva sa uzatvára za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Takýto postup žalobkyne pri uzatváraní zmluvy o RU II možno považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, pretože nevysvetľuje, prečo by účastníci nemohli uzavrieť len zmluvu o úvere alebo len zmluvu o RU I alebo len zmluvu o RU II s tým, že v zmluve budú uvedené riadnym spôsobom všetky podstatné náležitosti o RU II tak, ako to stanovuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Postup žalobkyne pri uzatváraní takýchto zmlúv (obsahujúcich až 3 právne úkony) podstatne narušuje ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe (úveru), pretože spotrebiteľ sa domnieva, že uzatvára zmluvu za podmienok, ktoré sú v zmluve jednoznačne a výrazne označené. Opak je však pravdou, uvedená a zrozumiteľná zmluva je nepodstatná, realizuje sa iná zmluva, obsiahnutá len v úverových podmienkach s množstvom ďalších odkazov. Konanie žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem. Ako súd vyššie dôvodil, k zmluve o RU II došlo za použitia nekalej obchodnej praktiky, t.j. konania v rozpore s dobrými mravmi. Takýto právny úkon je potom potrebné aj z uvedeného dôvodu vyhodnotiť ako absolútne neplatný, spôsobujúci následky ako sú hore uvedené (možnosť rozhodnúť len o bezdôvodnom obohatení).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si ich neuplatnil, preto mu ich náhradu odvolací súd nepriznal.

Tento rozsudok bolo prijatý v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.